

Szegedi Ítéltábla
Bf.III.408/2024/26.

A Szegedi Ítéltábla, mint másodfokú bíróság a Bf.III.408/2024. számú büntetőügyben Szegeden, 2024. november 4. napján megtartott tanácsülésen meghozta a következő

ítéletet:

A kábítószer-kereskedelem büntette miatt *Terhelt1* ellen indított büntetőügyben a Kecskeméti Törvényszék 2024. május 6. napján kihirdetett 2.B.110/2024/24. számú ítéletét *megváltoztatja* az alábbiak szerint:

Terhelt1 vádlott szabadságvesztésének tartamát 7 (hét) évre *enyhíti*.

A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben állapítja meg.

A KBR 100005773130 számon kezelt forgalmi engedély elkobzására vonatkozó rendelkezést mellőzi, a bűnjel lefoglalását megszünteti és azt a Külgazdasági és Külügyminisztérium Konzuli Főosztályán keresztül a kiállító hatóság részére megküldeni rendeli.

Egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletét helybenhagyja azzal, hogy a vádlott bűncselekményének megnevezése helyesen: *társtettesként elkövetett* kábítószer-kereskedelem büntetnének kísérlete [Btk. 176. § (1) bekezdés 3. fordulat, (3) bekezdés];

az elsőfokú eljárás során felmerült helyesen 6.417.885,- (hatmillió-négyszáztizenhétezer-nyolcszáznyolcvanöt) forint bűnügyi költségből a vádlott által megfizetendő bűnügyi költség összege helyesen 3.759.740,- (hárommillió-hétszázötvenkilencezer-hétszáznegyven) forint, míg az állam által viselendő bűnügyi költség összege helyesen 2.658.145,- (kettőmillió-hatszázötvennyolcezer-száznegyvenöt) forint.

Terhelt1 vádlott által 2024. május 7. napjától 2024. november 4. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt a vele szemben kiszabott szabadságvesztés büntetésbe beszámítja

Az ítélet ellen fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

[1] A Kecskeméti Törvényszék a 2024. május 6. napján kihirdetett 2.B.110/2024/24. számú ítéletével a 2021. november 8. napjától őrizetben, majd 2021. november 10. napjától letartóztatásban lévő Terhelt1 vádlottat bűnösnek mondta ki kábítószer-kereskedelem büntetnének [Btk. 176. § (1) bekezdés 3. fordulat, (3) bekezdés] kísérletében, mint társtettes. Ezért a törvényszék Terhelt1 vádlottat 9 év szabadságvesztés büntetésre és 10 év Magyarország területéről történő kiutasításra ítélte. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtási fokozata fegyház, amelyből a vádlott legkorábban a szabadságvesztés büntetés kettőharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra. A kiszabott szabadságvesztésbe beszámította a vádlott által 2021. november 8. napjától 2024. május 6. napjáig előzetes fogva tartásban töltött időt. Az elsőfokú bíróság rendelkezett továbbá a nyomozás során lefoglalt bűnjelekről és a bűnügyi költség viseléséről.

[2] Az elsőfokú bíróság ítéletével szemben ellenérdekű fellebbezések bejelentésére került sor az alábbiak szerint. Fellebbezést jelentett be egyrészt az ügyészség a vádlott terhére, a szabadságvesztés büntetés tartamának súlyosítása érdekében; másrészt pedig Terhelt1 vádlott és védője – egyező tartalommal – a szabadságvesztés büntetés tartamának enyhítése érdekében.

[3] A Bács-Kiskun Vármegyei Főügyészség képviselője a fellebbezésének indokolásában kifejtette azon álláspontját, amely szerint a vád tárgyát képező bűncselekmény – büntetési tételben is kifejezésre jutó – kiemelkedő társadalomra veszélyessége miatt az időmúlás súlya igen csekély, a korábbi elsőfokú ítélet hatályon kívül helyezése folytán eltelt idő pedig a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamába beszámításra került, így ez a körülmény önmagában nem indokolja rövidebb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabását. Mindezek alapján a vármegyei főügyészség az elsőfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamának súlyosítását indítványozta.

[4] Terhelt1 vádlott védője a fellebbezésének indokolásában rámutatott arra, hogy a vádlott az eljárás során mindvégig együttműködött a hatóságokkal, bűnösségét az eljárás kezdete óta beismerte, mely bűnösséget beismerő nyilatkozat egyúttal tényfeltáró jellegű is volt. A védői érvelés szerint ez a körülmény – a törvényszék e körben kifejtett álláspontjától eltérően – nem csupán kisebb nyomatékkaal vehető figyelembe, mivel a vádlott dönthetett volna úgy is, hogy nem ismeri be a terhére rótt bűncselekmény elkövetését. Terhelt1 vádlott védője úgyszintén nagyobb nyomatékkaal indítványozta enyhítő körülményként értékelni azt, hogy a cselekmény kísérleti szakban rekedt; a jelentős – védencének fel nem róható okra

visszavezethető – időmúlást; büntetlen előéletét; valamint további enyhítő körülményként indítványozta figyelembe venni azt, hogy a vádlottat az elnehezült anyagi helyzete vette rá a bűncselekmény elkövetésére; kiegyensúlyozott családi kapcsolatokkal és kötődéssel rendelkezik; végezetül azt is, hogy a vádlott a magyar nyelvet nem beszéli, így a büntetés kiállása számára fokozottabb megterhelést jelent. Mindezek alapján Terhelt1 vádlott védője a kiszabott szabadságvesztés tartamának jelentős enyhítését indítványozta.

[5] A eljárást segítő2 a Bf.24/2023/64. számú átiratában a vármegyei főügyészség által bejelentett fellebbezést – annak indokaival egyezően – fenntartotta, míg a védelmi fellebbezéseket nem tartotta alaposnak. Az elsőfokú ítélet korlátozott terjedelmű felülbírálatának elvégzése keretében egyes jogkövetkeztetéseknek a tényállásból a jogi indokolásba történő utalását indítványozta. Álláspontja szerint a törvényszék a megállapított tényállás alapján okszerűen következtetett Terhelt1 vádlott bűnösségére, és a terhére megállapított bűncselekmény jogi minősítését is helytállónak találta azzal, hogy annak megnevezése helyesen: *társtettesként elkövetett* kábítószer-kereskedelem büntettének kísérlete. A fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratában kifejtette, hogy habár az elsőfokú bíróság helyesen ítélte a vádlottat végrehajtandó szabadságvesztésre, annak tartama ugyanakkor eltúlzottan enyhe, amely arra vezethető vissza, hogy a törvényszék nem értékelte kellő nyomatékkal egyrészt a bűncselekmény kiemelkedő tárgyi súlyát, másrészt pedig a társtettségben történő elkövetést.

[6] A eljárást segítő2 képviselője összességében azt indítványozta, hogy az ítéltábla az elsőfokú ítélet fellebbezéssel felülbírált részét változtassa meg akként, hogy a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát súlyosítsa, a külföldi honosságú forgalmi engedély elkobzását mellőzze azzal, hogy azt a Külgazdasági és Külügyminisztérium Konzuli Főosztályán keresztül küldje meg a kiállító hatóságnak, egyebekben pedig az elsőfokú ítéletet hagyja helyben.

[7] A szabadságvesztés büntetés enyhítése érdekében bejelentett védelmi fellebbezések alaposak, míg a fellebbviteli főügyészség átiratában írtak túlnyomó részben helytállóak.

[8] A másodfokú bíróság a fellebbezéseket tanácsulésen bírálta el [Be. 598. § (2) bekezdés].

[9] Tekintettel arra, hogy az ellenérdekű fellebbezések bejelentésére a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján – kizárólag a szabadságvesztés büntetés kiszabására vonatkozó rendelkezést támadva – került sor, ezért a másodfokú bíróság a Be. 590. § (3) bekezdésére figyelemmel az ítéletnek csak a fellebbezésekkel sérelmezett rendelkezését, illetve részét bírálta felül [korlátozott felülbírálat].

[10] A korlátozott felülbírálat azonban – a Be. 590. § (5), (5a) és (7) bekezdéseiben rögzített keretek között – kiterjedt az elsőfokú bírósági eljárásra, illetve ennek körében azon eljárási szabályok megtartásának vizsgálatára, amelyek megsértése esetén az ítéletet a Be. 607. § (1) bekezdése, a Be. 608. § (1) bekezdése, valamint a Be. 609. § (1) bekezdése alapján hatályon kívül kell helyezni; továbbá a bűnösség megállapítására, a bűncselekmény minősítésére, a büntetés kiszabására vagy intézkedés alkalmazására, illetve az egyszerűsített felülvizsgálat tárgyát képező kérdésekre vonatkozó rendelkezésekre is.

[11] Ennek során az ítéltábla megállapította, hogy az elsőfokú bíróság nem vétett hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértést.

[12] Figyelemmel arra, hogy a fellebbezéseket kizárólag a Be. 583. § (3) bekezdés a) pontja alapján jelentették be, ezért a másodfokú bíróság nem vizsgálta az elsőfokú bíróság ítéletének megalapozottságát, és határozatát az elsőfokú bíróság által megállapított tényállásra alapította [Be. 591. § (2) bekezdés a) pont].

[13] Miként arra a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratában helytállóan utalt, a törvényszék több esetben olyan jogkövetkeztetéseket is a történeti tényállásban szerepeltetett, amelyek valójában a jogi indokolás körébe tartoznak [BH2007. 218.]. Ide sorolhatók egyrészt a kábítószeres hatóanyag tartalmának a jelentős mennyiség alsó határához viszonyított mennyiségi meghatározására vonatkozó jogkövetkeztetések; másrészt pedig az egyes anyagok kábítószerként történő értékelését megalapozó jogszabályhelyek feltüntetése. Ennek megfelelően az ítéltábla a történeti tényállásból a jogi indokolás körébe utalta az elsőfokú ítélet [16] bekezdését teljes egészében, valamint a [18] bekezdésének utolsó tagmondatát.

[14] A törvényszék az általa megállapított – megalapozottságát illetően a másodfokú bíróság által a fentiekben írtak szerint nem vizsgált – tényállás alapján helyesen következtetett Terhelt1 vádlott bűnösségére, és a terhére megállapított bűncselekmény jogi minősítése is megfelelt a büntető anyagi jog szabályainak azzal, hogy az elsőfokú ítélet [44] bekezdésének első mondatában megjelölt bűncselekmény helyesen kábítószer-kereskedelem *büntette*.

[15] Ahogyan arra a fellebbviteli főügyészség képviselője az átiratában helyesen rámutatott, a bűncselekmény megnevezése nem felelt maradéktalanul az irányadó bírói gyakorlatnak, mivel az elkövetői alakzatra történő utalás megelőzi a bűncselekmény megnevezését [61/2008. BK vélemény 2/d.) pont]. Mindezek alapján tehát a vádlott terhére megállapított bűncselekmény megnevezése helyesen: *társtettesként elkövetett* kábítószer-kereskedelem *büntettének* kísérlete [Btk. 176. § (1) bekezdés 3. fordulat, (3) bekezdés].

[16] Kiegészítésre szorult a törvényszék ítéltének jogi indokolása, mivel az elkövetés időpontja óta eltelt időszakban bekövetkezett – a kábítószer büntetőjogi fogalmát [Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pont] érintő – jogszabályváltozásra figyelemmel vizsgálendő volt az, hogy a

büntetőjogi védelem e körben továbbra is fennáll-e [Btk. 2. § (2) bekezdés és 1/1999. BJE]. A 2023. január 1. napjától hatályos Btk. 459. § (1) bekezdés 18. pontja értelmében ugyanis kábítószer a 78/2022. (XII. 28.) BM rendelet 1. mellékletében a kábítószeres 1. és 2., valamint 2. mellékletében a pszichotróp anyagok 1. és 2. jegyzékén szereplő anyag. Az ellenőrzött anyagokról szóló 78/2022. (XII. 28.) BM rendelet K1 jegyzékének 61. pontjában szereplő heroin, 83. pontjában szereplő morfin, 84. pontjában szereplő 6-MAM, valamint K2 jegyzékének 3. pontjában szereplő kodein továbbra is kábítószernek minősül, ekként az ezzel kapcsolatos büntetőjogi védelem továbbra is fennáll. Az elsőfokú bíróság tehát ezen indokokra is figyelemmel alkalmazta helyesen az elkövetés időpontjában hatályos büntető törvényt.

[17] Ami a büntetés kiszabásának felülbírálatát illeti, a törvényszék által számba vett bűnösségi körülmények korrekcióra szorultak az alábbiak szerint. A vádlott beismerése nem csupán a történeti tényekre és a bűnösség elismerésére terjedt ki, de az egyúttal tényfeltáró jellegű is volt, ami egyben a súlyosabb minősítés – a forgalmazói típusú kábítószer-kereskedelem kísérletének – megállapításának alapjául is szolgált, így az ítéltábla azt nagyobb nyomatékkal értékelte enyhítő hatásúként. A másodfokú bíróság a vádlott javára további enyhítő körülményként értékelte egyrészt az időmúlást [56/2007. BK vélemény III/10. pont], másrészt pedig azt, hogy a külföldi állampolgárságú és a magyar nyelvet nem beszélő vádlott számára a büntetés kiállása fokozott megterhelést jelent [56/2007. BK vélemény II/12. pont].

[18] Az ítéltábla nem osztotta a törvényszék azon okfejtését, amely szerint Terhelt1 vádlott javára enyhítő körülményként indokolt figyelembe venni az eljárás elhúzódását. A 2/2017. (II. 10.) AB határozat indokolása szerint ugyanis az időmúlás, mint enyhítő körülmény nem azonosítható maradéktalanul az eljárás elhúzódása miatt eltelt idővel. Az időmúlás 56/2007. BK véleményben foglalt meghatározása a bűncselekmény elkövetésétől eltelt hosszabb időt értékeli, míg az eljárás elhúzódásának vizsgálata az alapos gyanú közlésének időpontjától kezdődik. Az időmúlás objektív tényező, míg az eljárás elhúzódásának rögzítése az ítélet indokolásában a bírósági inaktivitás elismerésére is utal. Az eljárás elhúzódásának fogalma tehát azt is kifejezi, hogy a bíróságokat, hatóságokat felelősség terheli azért, hogy a terhelt hosszú ideig állt az eljárás hatálya alatt {2/2017. (II. 10.) AB határozat [95] és [111] bekezdés}.

Figyelemmel azonban arra, hogy jelen ügy kapcsán ezt megalapozó hatósági inaktivitás nem volt feltárható, és nem értékelhető ilyenként az sem, hogy az elsőfokú eljárást meg kellett ismételni, ezért az eljárás elhúzódásának enyhítő körülményként történő értékelésére nem kerülhetett sor.

[19] Az ekként kiegészített és helyesbített bűnösségi körülményekre figyelemmel helyesen járt el az elsőfokú bíróság, amikor arra az álláspontra helyezkedett, hogy Terhelt1 vádlott esetében a büntetési célok kizárólag hosszabb tartamú végrehajtandó szabadságvesztés kiszabásával biztosíthatók. Az ítéltábla megítélése szerint ugyanakkor a szabadságvesztés tartama eltúlzott, az ugyanis nem igazodik kellőképpen a figyelembe vehető – a fentiekben írtak szerint korrigált – bűnösségi körülményekhez, mindenekelőtt pedig azon nyomatékos enyhítő körülményhez, hogy a vádlott bűnösséget beismerő vallomása egyúttal tényfeltáró

jellegű is volt, amely megalapozta a bűnösség súlyosabb minősítésű bűncselekményben történő megállapítását. Mindezek alapján tehát a másodfokú bíróság – a védelem enyhítést célzó fellebbezését alaposnak ítélve – Terhelt1 vádlott szabadságvesztésének tartamát 7 évre enyhítette.

[20] A vádlott Magyarország területéről történő kiutasítására törvényesen került sor, és az ítéltábla álláspontja szerint annak tartama is arányos.

[21] Tekintettel arra, hogy Terhelt1 vádlott olyan külföldi állampolgár, aki a magyar nyelvet nem beszéli, ebből következően pedig a szabadságvesztés büntetés kiállása fokozott terhet jelent a számára, ezért az ítéltábla – a Btk. 35. § (2) bekezdésének alkalmazásával – indokoltnak tartotta a törvényben meghatározottnál eggyel enyhébb végrehajtási fokozat, vagyis az irányadó fegyház helyett börtön meghatározását. A másodfokú bíróság ezen rendelkezése a Szegedi Ítéltábla e körben kialakított és következetesen képviselt gyakorlatán alapult [Bf.II.144/2018/31.; Bf.II.356/2018/29.; Bf.II.678/2018/31.; Bf.II.6/2018/22.; Bf.III.24/2018/36.].

[22] A törvényszék helytállóan rendelkezett a nyomozás során lefoglalt – a bűncselekmény elkövetéséhez eszközül felhasznált – személygépkocsi és mobiltelefon készülék, továbbá a kábítószereszközök elkobzásáról. Az elsőfokú bíróság e körben rögzített indokolása csupán annyiban igényelt helyesbítést, hogy az elkobzással összefüggésben a Btk. 72. § (1) bekezdés d) pontjára történő hivatkozás szükségtelen volt, mivel annak alkalmazására ténylegesen nem került sor {elsőfokú ítélet [51] bekezdés}.

[23] Tévedett ugyanakkor a törvényszék, amikor a személygépkocsi külföldi forgalmi engedélyét is elkobozta. A lefoglalás és a büntetőeljárás során lefoglalt dolgok kezelésének, nyilvántartásának, előzetes értékesítésének és megsemmisítésének szabályairól, valamint az elkobzás végrehajtásáról szóló 11/2003. (V. 8.) IM-BM-PM együttes rendelet 88. § (4) és (5) bekezdései alapján ugyanis a bűnjelként, bűnjelre vonatkozó okmányként, továbbá hatósági jelzésként lefoglalt eredeti dolgot a hatóság az eljárás befejezése után – a határozattal együtt – a kiállító hatóság részére küldi meg. A bűnjelként lefoglalt úti okmányt a hatóság az eljárás befejezése után, a vonatkozó nemzetközi egyezmények rendelkezései szerint, ezek hiányában a Külügyminisztérium Konzuli Főosztálya útján küldi meg az úti okmányt kiállító hatóság részére. Mindezek alapján az ítéltábla a szóban forgó forgalmi engedély elkobzására vonatkozó rendelkezést mellőzte, annak lefoglalását megszüntette, és azt – a Külügyminisztérium Konzuli Főosztályán keresztül – a kiállító hatóság részére megküldeni rendelte.

[24] Észlelte a másodfokú bíróság, hogy habár a törvényszék helyes elvek mentén rendelkezett az eljárás során felmerült bűnügyi költség viseléséről, az összegszerűség tekintetében ugyanakkor ezen rendelkezése pontatlan volt. Mindez alapvetően arra vezethető vissza, hogy egyrészt az elsőfokú bíróság elmulasztott rendelkezni több, az eljárás során

felmerült költségtételről [Szegedi Ítéltábla Bpkf.I.69/2023/7. számú végzésével megállapított 13.592,- Ft fordítási díj, eljárást segítő Bf.24/2023/7. számú határozatával megállapított 19.761,- Ft fordítási díj, a 2023. április 1. napja és 2023. április 30. napja között felmerült 18.288,- Ft tárolási díj, a 2023. május 1. napja és 2024. február 29. napja között felmerült 182.880,- Ft tárolási díj és a Kúria Hkf.III.1269/2023/37. számú végzésével megállapított 222.282,- Ft fordítási díj]; másrészt pedig a költségjegyzék 41. tételszáma alatt bevezetett összeg elírásra került, mivel annak helyes összege 10.334,- Ft [Kúria Hkf.III.1269/2023/18. számú végzése]. Mindezek alapján az ítéltábla a bünygyi költség viselésével kapcsolatos rendelkezést – a fentiek figyelembevételével – a rendelkező részben írtak szerint helyesbítette.

[25] Észlelte továbbá az ítéltábla, hogy a jogszabályi hivatkozások részben pontatlanok, részben pedig hiányosak voltak, ezért azokat akként helyesbítette, hogy mellőzte a Btk. 33. § (1) bekezdés a) pontjára, a Btk. 34. §-ára és a Be. 574. § (2) bekezdésére történő hivatkozást, mivel azok tényleges alkalmazására nem került sor; felhívta ugyanakkor a Btk. 35. § (1) bekezdését és a Btk. 38. § (1) bekezdését.

[26] A törvényszék ítéletének egyéb rendelkezései mindenben törvényesek voltak.

[27] A fentiekben kifejtettekből következően az ítéltábla a súlyosítás érdekében bejelentett ügyészi fellebbezést nem, az enyhítés érdekében bejelentett védelmi fellebbezéseket viszont alaposnak ítélte, és az elsőfokú bíróság ítéletét – a Be. 606. § (1) bekezdése alapján eljárva – a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig azt – a Be. 605. § (1) bekezdése alapján – helybenhagyta.

[28] Az ítéltábla a Terhelt1 vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe beszámította az általa az elsőfokú bíróság ügydöntő határozatának kihirdetése óta előzetes fogva tartásban töltött időt [Btk. 92. § (1)-(2) bekezdései].

[29] Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 615. § (1)-(2) bekezdésein alapul.

Szeged, 2024. november 4.

dr. Nagy Erzsébet
a tanács elnöke

dr. Kóbor Jenő
előadó bíró

dr. Katona Dorottya
bíró

A Szegedi Ítéltábla Bf.III.408/2024/26. számú ítélete és a Kecskeméti Törvényszék 2.B.110/2024/24. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerőre emelkedett.

Szeged, 2024. november 4.

dr. Nagy Erzsébet
a tanács elnöke